

KVĚTINY

15. – 19. 3. 2021

- Prohlédněte a pojmenujte si s dětmi jarní květiny (viz Příloha 6)
- Naučte se s dětmi jednoduchou básničku o Tulipánu (viz Příloha 1) báseň můžete doplnit jednoduchým pohybem (obejmeme se, kýváme hlavou ze strany na stranu, rukami si zamáváme...)
- **Grafomotorické cvičení:** rozcvičte s dítětem ruku (kroužení v zápěstí, v paži, třepotání prsty) a poté přejděte na pracovní list "Tulipán" (viz Příloha 2)
- Naučte se s dětmi krátkou píseň "Pampeliška" (viz Příloha 3)
- Namalujte si dětmi "Bledulku" (temperové či vodové barvy – viz příloha 7)
- Vytvořte si s dětmi jednoduchou "Bledulku" (brčka a vatové odličovací tampóny – viz příloha 4)
- Pojmenujte a vybarvěte si s dětmi jarní květy (viz Příloha 5)
- Zacvičte si s básničkou:

Jaro

Podívej se, támhle v trávě, (dřep, rozhlížet se)
kytička vyrostla právě, (z dřepu do stoje)
čechrá si zelenou sukýnku, (stoj snožmo, ruce v bok, kroutit zadečkem)
protahuje si barevnou hlavinku. (stoj roznožmo, opatrně naklánět hlavu)
K sluníčku lístky natahuje, (stoj roznožmo, ruce natahovat nad hlavou)
ještě se ospale protahuje, (–//–)
na louce není jediná, (stoj snožmo, hlavou NE)
protože jaro už začíná. (stoj snožmo, ruce dělají velká kola před tělem)

Sluníčko

Sluníčko se probudilo, (z dřepu do stoje snožmo, ruce kruh před tělem)
paprskama zasvítilo, (stoj snožmo, ukazováčky ukazují na všechny strany)
pohladilo kytičky, (stoj snožmo, úklony hlavou stranou)
zvířátka i dětičky. (pohladíme kamaráda)
To vše udělalo jen, (stoj snožmo, mírný předklon)
aby měli hezký den. (poskoky snožmo, tleskat)

- Uhádneš hádanku?:

Sněžinka

Všechno taje,
větřík hraje
voňavou písničku.
Sluníčko svítí
na první kvítí
jan malou chvíličku.
Jméno mám sněžné,
jemné a něžné,
natrhej kytičku.

Pampeliška

Žluťoučká, jak slunce jsem,
paprskama zářím všem.
Věnečky ze mě děláte,
jako bylinku mě sbíráte.

Strom

Truhláři mě nejlíp znají, pěkné dřevo ze mne mají.

Tráva

Posečená znovu roste
a tak pořád, třeba po sté.
Stoupneš na ni, přece stává.
Má ji ráda kráva.
A též srnka, zajíci,
koza, kůň a králíci.

Sluníčko

Ráno vyjde na oblohu,
i když já mu nepomohu.
Přes den pluje mezi mráčky,
večer zajde, usnou hračky.
Vystřídá ho měsíček
a s ním tisíc hvězdiček.
Jak se vzbudí hřeje zemi,
bez něj život prostě není.

- Přečtete si pohádku:

Láska ze zvonečku

Na rozkvetlé louce modravých zvonečků žila víla Zvoněnka. Sukýnku měla zvonečkově modrou, smála se jako rozhoupané zvonečky a voněla stejně krásně, jako tato květina. Byla šťastná a rozesmátá. S východem sluníčka běhala po louce a klinkala na zvonečky. Tančila při jejich zvonivé hudbě a zpívala do rytmu. Byla při tom roztomilá a hezká jako kytička. Na téže louce, ale na druhém konci, dole u potůčku, bydlel skřítek Nikýtek. Zvoněnku neznal, jelikož tak daleko ho jeho malé nožky nikdy nedonesly. Žil poklidně a staral se, aby potůček měl vždy pro průzračnou voděnku volné koryto. Čistil jej od trav, bahna i listí. Bylo mu dobře, přesto

neměl v sobě klid. Něco ho táhlo do neznámého okolí. Nutilo jej podnikat výlety hlouběji a hlouběji do zvlněných trav. A tak se stalo, že navštívil i zvonkový kraj.

„Ach, jak jsou modré, střapaté a voňavé!“ tuze se podívoval oněm něžným květinám. „A jak krásně hrají!“ Zkoušel pít jejich nektar. „Nu, i dobře chutnají!“ Narážel do zvonků a nechal je rozehrát svoji píseň. O chvíli déle z dalšího květu upíjel nektar. Nemohl se nasytit té lahody a krásy. „Hle, takový velký zvonek, ten jistě bude mýt zvučný hlas.“ Zahýbal mohutným stonkem, zvon se však nerozhoupal. I rozběhl se a vši silou se opřel o květinu. Drc! Stonek se hluboce ohnul. Zvonek se při tom rozhoupal až téměř k zemi. Zazněl jeho potmělý hlas. Klink. Stonek se pružně vracel v druhou stranu, s ním i veliký zvon. Klank. Opět se zvonek téměř dotkl země. Už, už se spolu se stonkem zvonek vracel zpět, když se náhle, právě nad skřítkovou hlavou, utřhl. Buch! Těžce dopadl na ubohého skřítku. Uvěznil jej pod svůj modrý klobouk. „Pomóc, pomóc!“ volal překvapený skřítek. Bušil na stěny zvonku a snažil se jej převrátit. Byl však příliš těžký. „Pomozte mi někdo!“ úpěl zoufale. V hlavičce mu probíhalo tisíc hrozných představ. Co když nikdo nepůjde kolem? Zahyne? S hrůzou se dal znovu do bušení na stěny zvonku a hlasitého volání! Křičel, až ho hlasivky bolely!

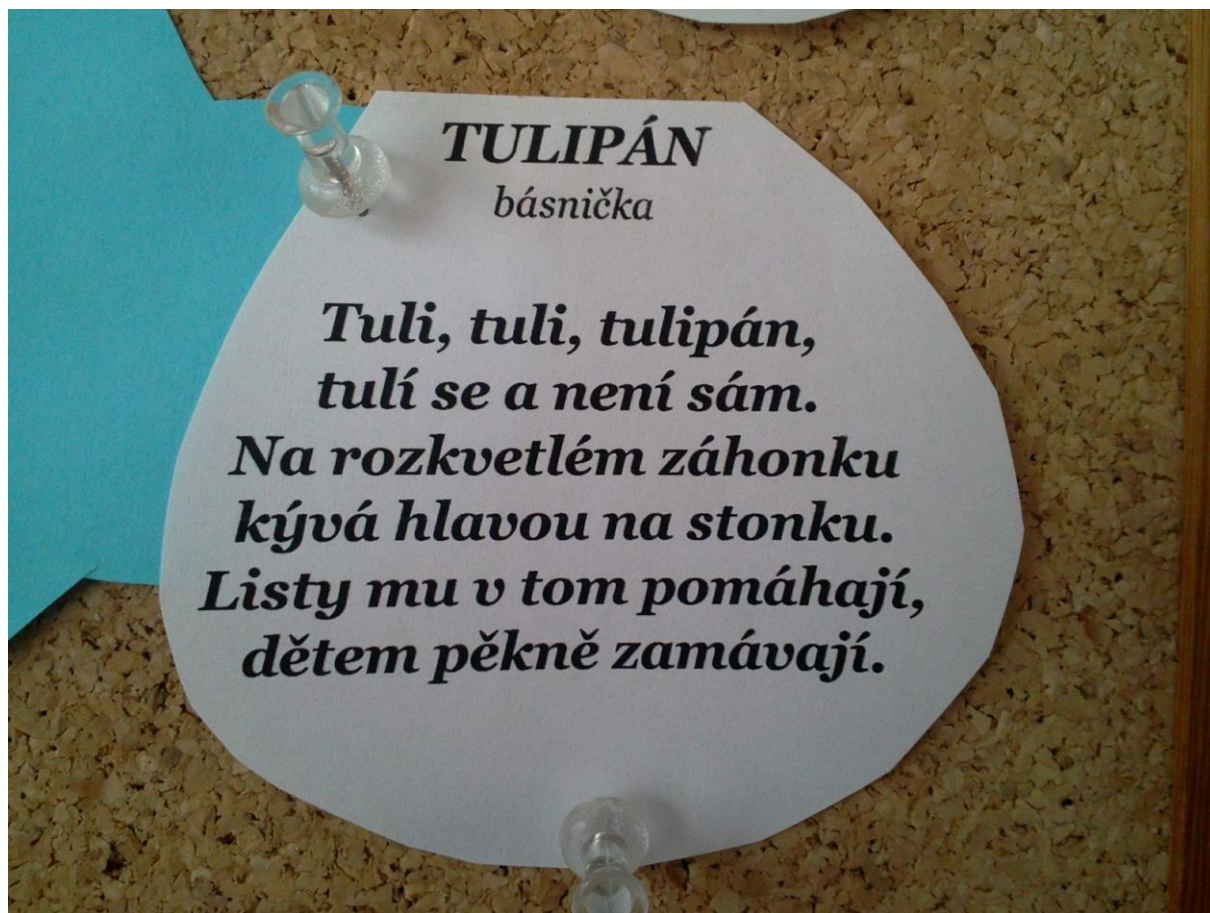
Tou dobou byla Zvoněnka nedaleko. Právě odpočívala pod svými modrými květinami laskána sluníčkem na tvářičkách. „Co to slyším?“ podivila se. „Ach ano, někdo volá o pomoc. Něco se stalo!“ Vyskočila hbitě a přiložila ručičku k oušku, hledajíc směr nářku. „Pomóc!“ Šla za zoufalým hlasem. Křik sílil, až přivedl Zvoněnku k obrovskému zvonku. Opatrně jej obešla. Nářek se opravdu ozýval zevnitř. „Kdo tam?“ zeptala se drobná víla bázlivě. Uvězněný skřítek se zaradoval. Zachránce! A jaký má milý hlásek! „Jsem skřítek Nikýtek, bydlím dole u potůčku a sem jsem zabloudil. Když jsem si hrál se zvonky, jeden na mě spadl. Zatracená kytka. Určitě mi to udělala naschvál! Můžeš mi pomoci?“ zvolal skřítek. „Zvoneček? Že by Ti chtěl ublížit? Nevěřím! To Ty jsi asi nějaký nešika!“ na to roztrpčele Zvoněnka. „Ech, nějak se té kytky zastáváš! Kdo jsi?“ zahuhlal zpoza svého vězení Nikýtek. „Jsem zvonková víla Zvoněnka a moc dobře vím, že zvonky nejsou zlé. Jsou tu pro radost. Nejsou zákeřné. Křivdíš jim. Musíš se jim omluvit.“ „Omluvit? Ted? Ještě tady mohu umřít, nepomůžeš-li mi. Omluvím se jim, až budu z téhle klece venku.“ „Ne, musíš hned! Pomůžu Ti, ale musíš se omluvit květině.“ nedala se Zvoněnka. „No dobře. Zvonečku slyšíš mě?“ hlaholil Nikýtek. Ostatní zvonečky tichounce zaklinkaly v souhlas. „Omlouvám se ti zvonečku, sám jsem si svojí trampotou vinen.“ teskně pronesl Nikýtek. To už Zvoněnka suchým stéblem trávy celou svou silou nadzvedávala těžký zvonek.

Jakmile si Nikýtek všiml pohybu svého vězení, lehl si na zem. Kousíček se podařilo těžký zvon Zvoněnce nadzvednout. „Honem!“ pobídla Zvoněnka Nikýtku držíc stěží váhu zvonku. Nikýtek nelenil. Hbitě podlezl škvírou. A byl venku. Uf. Komu, že vděčí za záchranu? Otočil se. Pohlédnul. Údivem se mu otevřela ústa. „Ty jsi Zvoněnka?“ vydechl zasněně. Něžná víla na tom byla stejně. Skřítek se jí moc líbil. Nedokázala odpovědět, jen se zarděla a sklopila oči. Skřítek přikročil. „Děkuji ti, vílo, za záchranu.“ Odvážil se a vzal Zvoněnku za ruku. Přivoněl k ní. „Jak krásně voníš, Zvoněnko. Jak jsi hezoučká a milá. Zvoněnko, zamiloval jsem se. Docela.“ zadýchal se při své zpovědi. Na chvíli se odmlčel a pohlédl na zvonečkovou vílu. „Zvoněnko, vezmeš si mě za svého muže?“ Víla pohlédla. Upřeně a usmívajíc se. Přikývla. „Ano.“ Skřítek se zaradoval. Vyskočil ze země, objal svoji milou a točil se s ní do kolečka, jako bláznivý. Pak zůstali stát. Hleděli si se smíchem do očí. Zvoněnka náhle zvažněla. „Co se stalo?“ vyděsil se Nikýtek. „Rozmyslela ses?“ zhrzil se. „Ne Nikýtku. Ráda bych si tě vzala za muže. Ale nemohu. Nemám šaty.“ řekla Zvoněnka. „Jak pak, že nemáš. Máš! A jaké krásné, modré.“ nerozuměl Nikýtek. „Právě,“ odpověděla Zvoněnka „ale já potřebuji šaty bílé. Potřebuji bílý zvoneček, abych z něj ušila bílé šaty. Jinak si tě nevezmu.“ „Tak najdeme bílý zvoneček.“ nezalekl se Nikýtek. „Takový určitě na naší louce není.“ Zvoněnka už ronila slzičky. Skřítek vzal vílu za ruku. „Nesmysl.“ řekl a už spolu běželi loukou a dívali se do korun voňavých kytíček. „Modrý,“ hlásil Nikýtek. „Tenhle je taky modrý,“ volala Zvoněnka.

Čas běžel a loukou zněla střídavě stále tatáž slova. „Modrý. Modrý. Taky modrý.“ Už byli hodně unavený. Museli si sednout, odpočinout. Nikýtek zapřemýšlel. „Nejsme teď daleko od mého domova. Mohli bychom jít támhle pod ten velký strom. Odpočinem tam a spát půjdeme ke mně, k potůčku. To už bude docela blízko.“ Zvoněnka souhlasila. Jak přicházeli do stínu starého dubu, náhle oba jako naráz vykřikli: „Bílý!“ Malý zvonek, jak se mu nedostávalo sluníčka, aby namaloval modrou na své květy, zůstal docela bílý. „Zvoněnko, bude svatba?“ zeptal se zvesela Nikýtek. „A jaká!“ rozradostněně na to Zvoněnka. Jak by nebyli nikdy unavený, běželi ke zvonku. Spolu rozhoupali zvonek. Jednou dvakrát, až se na všechny strany ohýbal, až se nakonec utrhl. Tentokrát měl Nikýtek štěstí a včas uskočil. Zvoněnka hned jala se stříhat, špendlit a šít. Než slunce zapadlo, měla Zvoněnka krásné bílé šaty. A byla svatba. Všichni z louky se na tu slávu seběhli. Tančilo se, jedlo, kovařící jim tam hráli na housličky. Krásná to byla svatba, stejně tak, jako krásný je sluneční den na zvonečkové louce.

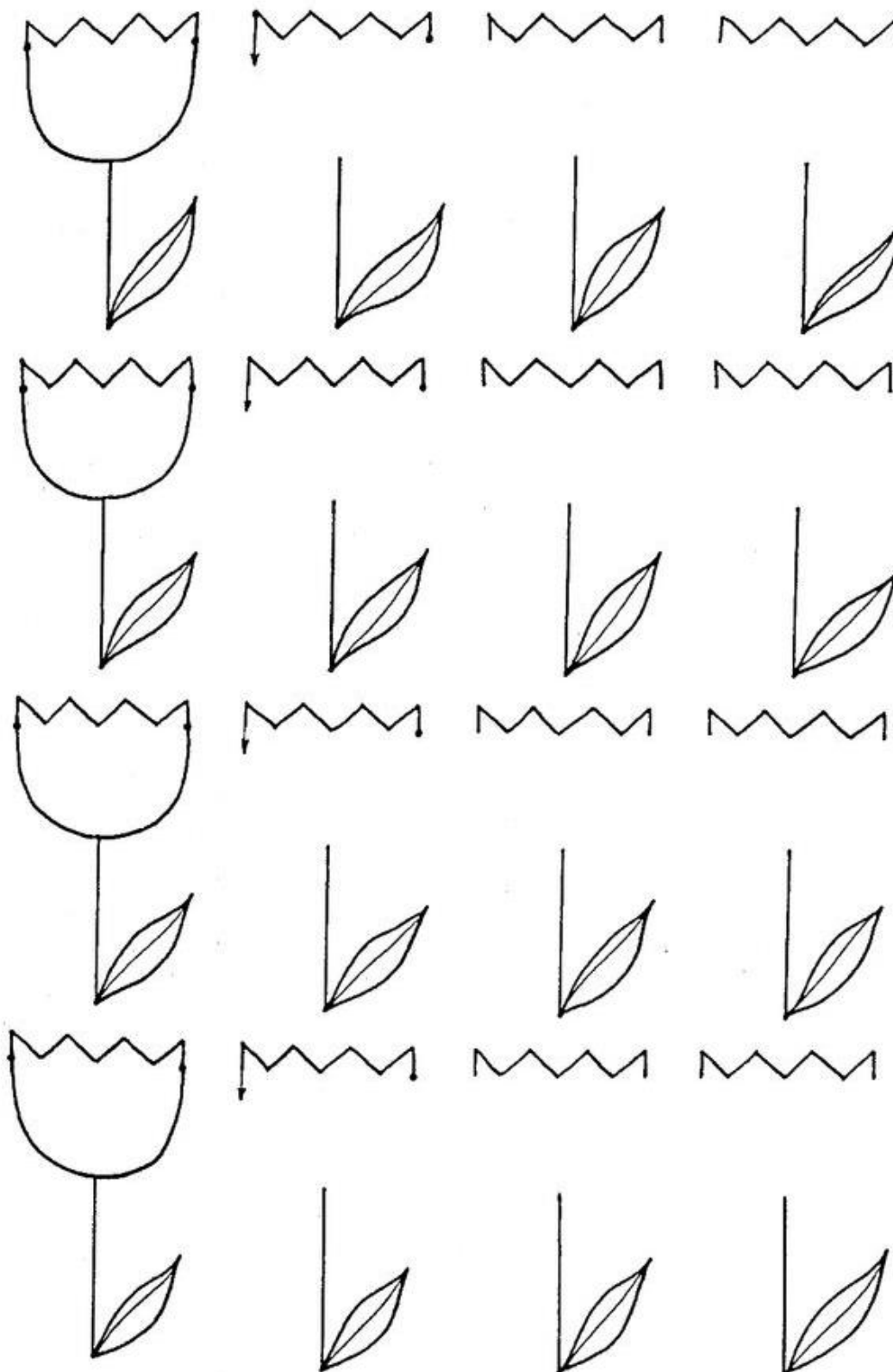
Autor: Jitka Komanová

PŘÍLOHA 1

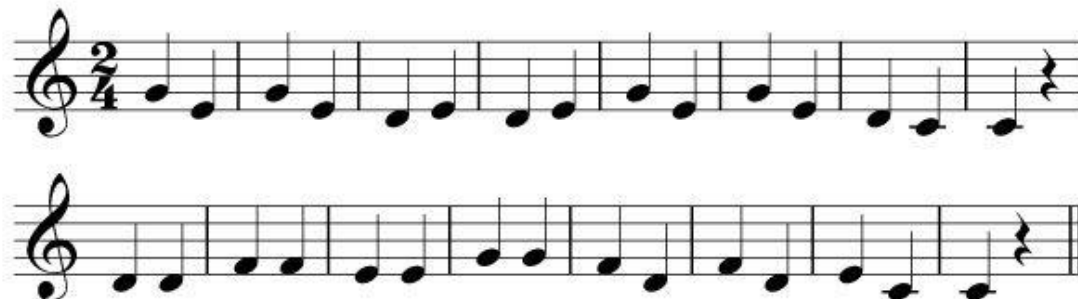
PŘÍLOHA 2

DOMALOVÁNKA TULIPÁN

PŘÍLOHA 3

PAMPELIŠKA

Když sluníčko usmívá se,
probouzí se trávníček.
Rozzáří se v celé kráse,
plný zlatých sluníček.

Zlatovlásko, pampeliško,
přišlo jaro, je tvůj čas.
Nasyť včelkám prázdné břicho,
svojí krásou potěš nás.

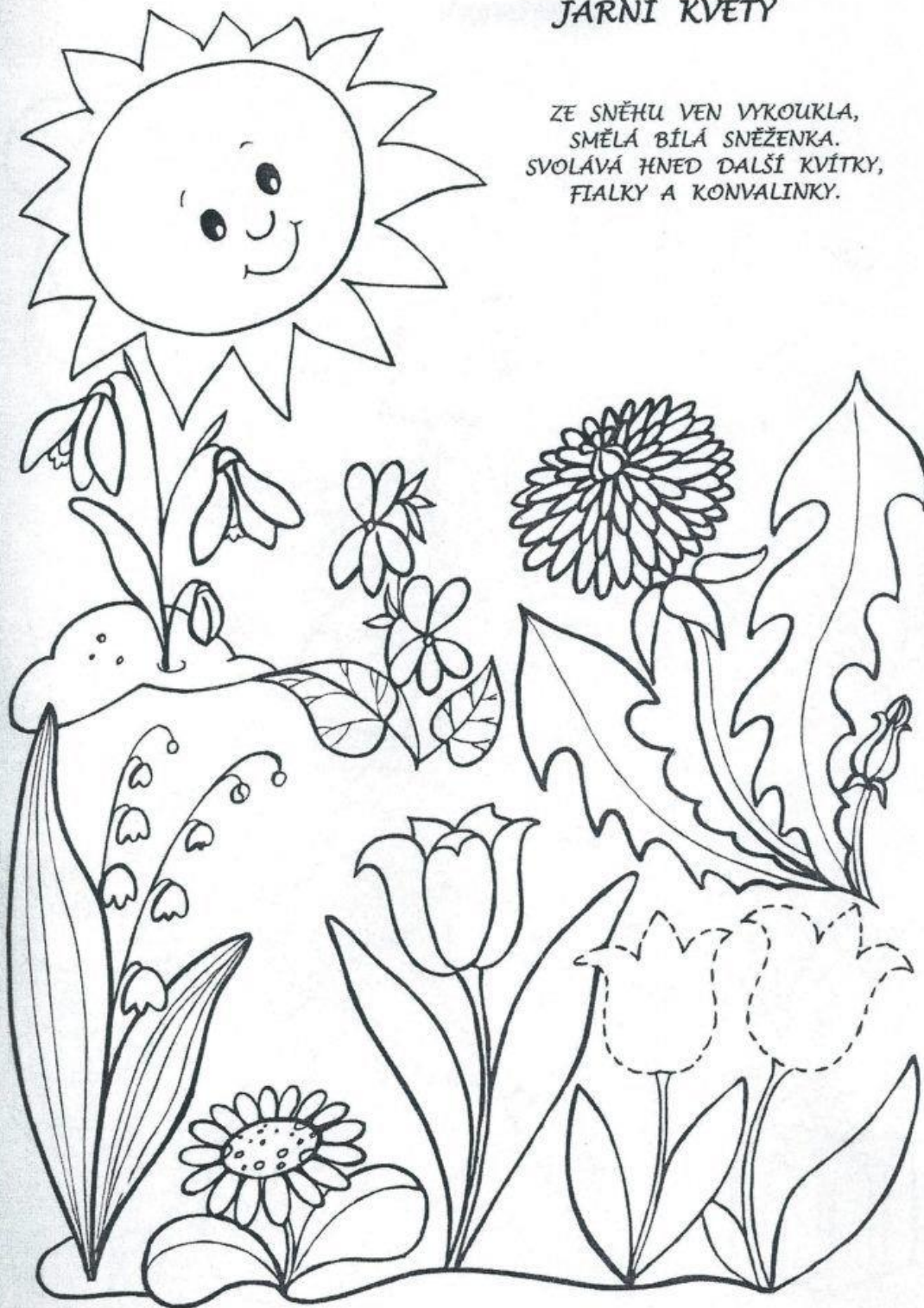
PŘÍLOHA 4

PŘÍLOHA 5

JARNÍ KVĚTY

ZE SNĚHU VEN VYKOUKLA,
SMĚLÁ BÍLÁ SNĚŽENKA.
SVOLÁVÁ HNED DALŠÍ KVÍTKY,
FIALKY A KONVALINKY.

* Pojmenuj a vybarvi jarní květy. Dokreslí dva tulipány.

PŘÍLOHA 6

		
Pampeliška	Narcis	Krokus
		
Sněženky	Petrklíč	Sedmikráska
		
Fialka	Sasanka	Bledule

PŘÍLOHA 7

